

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Ocsenás Ügyvédi Iroda (.....) által képviselt(.....) felperesnek a Bodnár és Társa Ügyvédi Iroda (.....) által képviselt(.....) alperes ellen 982.510 forint megfizetése iránt indított perében a Székesfehérvári Törvényszék 2012. február 22-én kelt 15.G.40.018/2011/19. számú ítélete ellen, az alperes által benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 20.000 (húszezer) forint + áfa összegű másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Aeredetileg a Fejér Megyei Bíróság mint Cégbíróságcégjegyzékszám alatt jegyezte be a cégjegyzékbe.

Felperes 2004. február 1-jétől határozatlan idejű munkajogviszonyban állt a társaságnál. 2007. februárját követően felperes gyermeke születése miatt gyes-t vett igénybe.

A társaság tagjaiés az alperes voltak, utóbbi egyben ügyvezetője is. A társaság tagjai 2009. január 29-én kelt szerződéssel üzletrészüket 25%-os értéken átruházták A társaság új néven,.....cégjegyzékszámra került bejegyzésre a Veszprém Megyei Bíróságnál mint Cégbíróságnál.

A céget a Veszprém Megyei Bíróság mint Cégbíróság törvényességi felügyeleti eljárás lefolytatását követően 2010. augusztus 12-én kelt és 2010. szeptember 15-én jogerőre emelkedett végzésével a cégnyilvántartásból hivatalból törölte.

2010. január 7-én a felperes bejelentette, hogy 2010. február 8-ától gyes mellett ismételten munkába kíván lépni, azonban a társaság új ügyvezetőjével a kapcsolatot nem tudta felvenni. Erre tekintettel 2010. április 21-én munkajogviszonyát rendkívüli felmondással megszüntette, a munkaügyi bírósághoz fordult felmondása jogszerűségének megállapítása, valamint munkabérének és egyéb járandóságának megtérítése iránt. A Székesfehérvári Munkaügyi Bíróság 2010. július 16-án kelt és jogerőre emelkedett 1.M.151/2010/16. számú részítéletében megállapította, hogy felperes jogszerűen szüntette meg rendkívüli felmondással munkaviszonyát a; egyben kötelezte a céget 982.510,- forint és ezen összegből 602.600,- forintnak 2010. május 6-ától a kifizetés napjáig járó törvényes késedelmi kamata, valamint 94.300,- forint eljárás illeték megfizetésére.

A felperes a céggel szemben 2010. augusztus 19-én felszámolási eljárást kezdeményezett a ki nem fizetett járandósága miatt, amely kérelem a cég 2010. augusztus 12-ei hivatalból való törlése miatt elutasításra került.

A felperes 2011. december 17-én fizetési meghagyás iránti eljárást kezdeményezett a 2006. évi V. törvény (Ctv.) 93. § (2) bekezdésére hivatkozással, kártérítés címén, 982.510,- forint megtérítése iránt. A fizetési meghagyás ellen az alperes törvényes határidőn belül ellentmondással élt.

Az ellentmondás folytán perré alakult eljárásban a felperes 2011. február 7-én előterjesztett keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes, mint a többségi befolyással rendelkező volt tagja a cég ki nem elégített kötelezettségeiért korlátlanul felel. Az alperest kártérítés címén 602.600,- forint és annak 2010. május 6. napjától, illetve 379.910,- forint és annak 2010. július 31. napjától számított késedelmi kamata, továbbá 61.400,- forint+áfa perköltség megfizetésére kérte kötelezni. Előadta, hogy 2004. év február 1-jétől határozatlan idejű munkaviszonyban állt a társaságnál, 2007. februárjában gyermeke születése miatt gyes-t vett igénybe, majd 2010. január 27-én bejelentette munkáltatójánál, hogy 2010. február 8-ától gyes mellett munkába kíván lépni. A társaság, valamint ügyvezetője azonban nem volt elérhető, így 2010. április 21-én munkaviszonyát rendkívüli felmondással megszüntette. A munkajogviszony megszüntetését a Munkaügyi Bíróság jogszerűnek ítélte és különböző jogcímen a társaságot 982.510,- forint és kamatai megfizetésére kötelezte.

Hivatkozott a Ctv. 93. § (2) bekezdésére, majd előadta, hogy a2010. augusztus 12-én a cégjegyzékből hivatalból törlésre került. Előadta, hogy a társaságnak a 2007. évi mérlege szerint 3.167.000,- forint saját tőkéje volt, törléséig azonban jelentős ki nem elégített tartozásokat halmozott fel, amelyek a cég saját tőkéjének 50%-át meghaladják. Alperes a cégmásolat tanúsága szerint 2005. február 15-től 2009. január 29-ig közvetlen irányítást biztosító befolyással

rendelkezett a társaságban, részesedését a cég megszűnését megelőző 3 éven belül átruházta. Keresetéhez egyebek mellett csatolta a Székesfehérvári Munkaügyi Bíróság 2010. július 16-án kelt és jogerőre emelkedett 1.M.151/2010/16. számú részítéletét.

Felperes továbbá a bizonyítási eljárás során csatolta a társaság 2007. évi egyszerűsített pénzügyi mérlegét, valamint hivatkozott az üzletrész átruházó szerződésre, amelyből megállapítható volt, hogy a 3 millió forint névértékű üzletrészt a tulajdonosok a társaság pénzügyi és gazdasági helyzetére tekintettel a névérték 25%-ért tudták értékesíteni. Ezen okiratok álláspontja szerint a cég anyagi helyzetének romlását bizonyítják. Ugyancsak csatolta alperes levelét, amelyben értesítette a cég értékesítéséről, valamint arról, hogy munkajogviszonya a tulajdonosváltást követően változatlan formában fennmaradt. A levélben alperes tájékoztatta felperest, hogy ugyan felajánlotta munkajogviszonya közös megegyezéssel való megszüntetését, azonban arra nem tartott igényt, munkába állás iránti kérelmével az új ügyvezetőt kell megkeresnie. Előadta, hogy a munkajogviszony közös megegyezéssel való megszüntetését megtagadó nyilatkozat megtételére azért került sor, mert alperes üzletrészét értékesíteni kívánta a cég egy harmadik személynek, aki a régebbi dolgozókat nem kívánta tovább foglalkoztatni. A munkába állás során alperes az új tulajdonossal való kapcsolatfelvételt nem segítette, az új tulajdonossal többszöri próbálkozás során sem tudta felvenni a kapcsolatot, ezért a munkaügyi hatóság segítségével munkaügyi pert indított. Mellékelte a küldött leveleket, amelyben kérte a cég jogutódlásának írásbeli bejelentését, valamint a munkáltatói jogok gyakorlójának megnevezését, elérhetőségét.

Utal arra is, a 2007. évi mérleg után a későbbiek során újabb mérleg nem készült, így megalapozottan hivatkozott az utolsó hiteles adatra. A Ctv. 93. § (2) bekezdése a saját tőke 50%-át meghaladó tartozás fennállását határozza meg. Hivatkozott arra, hogy a vételárat a felek a társaság tevékenységének, pénzügyi, számviteli helyzetének teljes ismeretében közösen határozták meg a törzsbetét 25%-ában, amelyből arra lehet következtetni, hogy a cég saját tőkéjét illetően pozitív változás nem történt. Előadta, hogy a munkaügyi bíróság ítéletében megállapított 982.510,- forint, valamint ezen összeg után 2010. augusztus 12-ig számított 10.112,- forint kamat, a bíróság ítéletében kiszabott 94.300,- forint illeték és az adóhatóság által igazolt 669.501,- forint tartozás, összesen 1.756.423,- forint a cég saját tőkéjének 50%-át meghaladta. Hivatkozott a Gfv.X.30.351/2009/4. számú ítéletre, amelynek értelmében az alperes jóhiszeműsége nem állapítható meg, ha olyan személynek adja el üzletészét, akinek üzleti hírneve, tevékenysége iránt nem tájékozódott. Jelen esetben alperes a vevővel csak a jogi képviselőnél találkozott, kapcsolatuk az okiratok aláírására korlátozódott.

Alperes a kereset elutasítását kérte. Vitatta, hogy a társaságnak megszüntetésekor saját tőkéjének 50%-át meghaladó tartozása állt volna fenn. Állította, hogy a társaság az üzletrész átruházásakor fizetőképessé volt. Nem vitatta, hogy a társaság

2007. évi mérlege 3.167.000,- forint saját tőkét tartalmazott, előadta, hogy 2008-ban ennél nagyobb, 2009-ben legalább ekkora összegű saját tőkével rendelkezett a társaság. Kifejtette, hogy az üzletrész átruházásakor a munkavállalókat egy másik társaságához átvette, azonban a felperes a korábbi munkajogviszonyának közös megegyezéssel való megszüntetéséhez és új jogfolytonos munkaszerződés megkötéséhez nem járult hozzá, azt kifejezett nyilatkozatával megtagadta. Kifejtette, hogy a felperesnek a gyes után nála kellett volna jelentkeznie a munkába állás érdekében, a felperes jogérvényesítése a jóhiszeműség és a tisztesség követelményeibe ütközik. Úgy nyilatkozott, 2008. évben mérleget nem állítottak össze, azonban a társaság saját tőkéje tekintetében változás a 2007. évhez viszonyítva nem történt. A tényleges adatokról nyilatkozni nem tudott. Állította, hogy a cég összes iratát az átruházáskor az új tulajdonosnak adta át. A felperest személyesen megkereste, hogy az üzletrész átruházását követően több másik munkavállalóval együtt átvénne új cégébe. A közös megegyezéssel való munkajogviszony megszüntetésére adminisztratív okokból volt szükség, alperes felperessel új munkaszerződést szeretett volna kötni. (Csatoltaésmunkavállalóknak avaló munkajogviszonyt közös megegyezéssel megszüntető szerződéseket, valamint amegkötött határozatlan időre szóló munkaszerződéseket.) Állította, hogy erre azért nem kerülhetett sor, mert a felperes munkajogviszonyát rendkívüli felmondással megszüntette. A munkaügyi perről sem a társaságnak, sem alperesnek nem volt tudomása. A társaságnak az üzletrész átruházásakor nem volt tartozása, ennek bizonyítására csatolta a 2008. október 18-ai adóigazolást, amelynek értelmében anyilvántartott adótartozása nem volt.

Az elsőfokú bíróság megkeresésére a ügyszámú átiratában közölte, hogy a2008. évben a bevallásai alapján keletkezett fizetési kötelezettségének eleget tett, a 2008-as év végén adószámla összesített egyenlegén 507.246,- forint túlfizetés volt. 2010. november 15-én a társaságnak 736.923,- forint hátraléka állt fenn.

Az elsőfokú bíróság a 2012. február 22-én kelt 15.G.40.018/2011/18. számú ítéletével megállapította, alperes korlátlanul felelős afelperessel szemben fennálló 982.510,- forint és járulékai megfizetésért. Kötelezte alperest 982.510,- forint, ebből 602.600,- forint után 2010. május 6-tól, míg 379.910,- forint után 2010. július 31-től, féléves időszakonként, a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat szerinti késedelmi kamat, valamint 64.330,- forint perköltség megfizetésére. Az elsőfokú bíróság ítéletében tényként állapította meg, hogy alperes aügyvezetője és többségi befolyással rendelkező tagja volt, a cégben könyvelési munkát is végzett. Házastársával 2009. január 16-án megalapította a, amelynek ügyvezetője lett. Alperes és házastársa ameglévő 3 millió forint névértékű üzletrészeit 25%-os értéken, 750.000,- forintért értékesítették 2009. január 29-én A cég neveváltozott. A társaság bejelentett székhelyén, az

üzletvezető címén nem volt elérhető, így a Cégbíróság 2009. december 15-én felszólította törvényes működése helyreállítására, majd a megszüntetési eljárást követően hivatalból törölte.

Felperes ebben az időszakban gyes-en volt, 2010-ben kívánt munkába állni, azonban a cég vezetésével a kapcsolatot nem tudta felvenni, kezdeményezte a munkajogviszonyának rendkívüli felmondással való megszüntetését. A Székesfehérvári Munkaügyi Bíróság M.151/2010/16. számú, 2010. július 16-án jogerőre emelkedetett részítéletével kötelezte a982.510,- forint 15 napon belüli megfizetésére.

A társaság 2007. évi egyszerűsített éves beszámolójából, valamint aadótartozásról készített kimutatásából megállapítható volt, hogy a munkaügyi perben megítélt járandóság, a kamatok, valamint az adótartozás a társaság 2007. évi saját tőke 50%-át meghaladta. A továbbiakban az elsőfokú bíróság rámutatott, a társaság 2008. és 2009. évi mérleget nem készített, az alperes az üzletrész átruházás időpontjáról közbenső mérleget, valamint az átruházással kapcsolatos dokumentumokat, az adásvételi szerződést nem csatolta. Alperest a Pp. 3.§ (3) bekezdése alapján tájékoztatta a bizonyítandó tényekről, azonban alperes bizonyítási indítványt nem terjesztett elő. A Ctv. 93. § (2) bekezdésében foglalt feltételek vizsgálata körében kifejtette, alperes az üzletrészt a névérték 25%-ért értékesítette, az üzletrész átruházása során a vevő személyéről, üzleti szándékairól, a cég további működésének feltételeiről nem rendelkezett tudomással. Mindezek alapján az alperes nem járt el jóhiszeműen, így korlátlanul felelős afelperessel szembeni tartozásáért.

Az ítélettel szemben alperes fellebbezett jogi képviselője útján. Az ítélet megváltoztatását, a kereset elutasítását és felperes perköltségben való marasztalását kérte. Állította, hogy a társaság saját tőkéje átruházáskori mértéke nem került bizonyításra. Előadta, az adóhatóság igazolása alapján 2008. évben a társaságnak adótartozása nem állt fenn, a 2009. évi tartozások nem az üzletrész átruházásakor keletkeztek. A pótlékok álláspontja szerint irrelevánsak, mert azok legkorábban 2009. novemberében kerülhettek megállapításra az Art. alapján. Az átruházáskor a társaság értéke legalább egymillió forint volt, amelyből a be nem hajtott követelések levonásra kerültek, így állapították meg az üzletrész saját tőke 25%-ában a vételárat. Kifejtette, hogy az üzletrész átruházás során jóhiszeműen járt el, a felperest tovább kívánta foglalkoztatni, amelytől azonban elzárkózott. A felperes által indított munkaügyi perről nem volt tudomása, azt felperes szándékosan tudta nélkül indította. Ha lehetősége nyílt volna beavatkozni a munkaügyi perbe, előadhatta volna továbbfoglalkoztatási szándékát, valamint hivatkozhatott volna a munkáltatói jogutódlás objektív voltára, amely alapján a munkaügyi bíróságnak a felperes keresetét el kellett volna utasítania.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Utalt arra, az elsőfokú bíróság okszerű, a rendelkezésre álló bizonyítékoknak megfelelő döntést hozott, az ítélet harmadik oldalán részletesen értékelte a

rendelkezésre álló, 2007. évre vonatkozó beszámoló adatait, illetve a kimutatásokat. Megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a társaság bizonyított tartozásai meghaladták a saját tőke 50%-át. A jogszabály a saját tőke 50%-ában határozza meg a hátrahagyott, vagyis a cég törlésének időpontjában fennálló tartozások minimális mértékét, mely a korlátlan felelősséget megalapozza. A hátrahagyás ténye önmagában az alap, a felelősség megállapításánál nincs jelentősége, hogy tartozások az eladás előtti vagy utáni időpontban keletkeztek. A névérték 25%-án történő értékesítés az elsőfokú bíróság érvelésével egyezően igazolja, a 2007. évi állapotokhoz képest a társaság helyzete tovább romlott, a fizetőképesség nem volt igazolva.

Állította, az üzletrész adásvétel körében nem merült fel adat vagyontárgy, készpénzállomány, iratok átadásáról, a szerződés ezekről nem tesz említést, így az átruházás komolysága, valós üzleti tartalma kétséges. Az alperes nem kívánta tovább foglalkoztatni, munkaviszonyának megszüntetését próbálta kikényszeríteni közös megegyezés útján, ezt, mint érdekeivel nem egyezőt visszautasította. A jogerős munkaügyi ítélet megalapozottsága már nem vonható kétségbe.

A fellebbezés az alábbiakra tekintettel megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a 1952. évi III. törvény (Pp.) 206.§-a figyelembevételével, a bizonyítékok okszerű mérlegelésével helytállóan állapította meg és helyesek voltak a levont jogi következtetései is, azokkal a Fővárosi Ítéltábla egyetértett.

A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla kiemeli, a 2006. évi V. törvény (Ctv.) 93.§ (1) és (2) bekezdésében foglaltakat az elsőfokú bíróság megfelelően vizsgálta. A Pp. 3.§ (3) bekezdésének helyes alkalmazásával tájékoztatta az alperest, annak bizonyítása, hogy az üzletrész átruházásakor a cég fizetőképes volt és jóhiszeműen járt el, őt terheli. Az alperes bizonyítási indítványt nem terjesztett elő. Az elsőfokú bíróság által helyesen megállapítottak szerint az alperes és házastársa a névérték 25%-áért értékesítette az üzletrészt, ez a cég pénzügyi helyzetének romlására utal. Nem volt adat vagyontárgyak, készpénzállomány, vagyonelemek, iratok átadására. Alperes a vevő személyével, üzleti szándékaival, annak komolyságával nem foglalkozott, a cég további működtetésével kapcsolatban nem tájékozódott, teljesen ismeretlen személynek adta el a társaságot, aki egyebekben a rendelkezésre álló adatok szerint rövidebb időszak alatt több céget „vásárolt fel”, azokat azonos székhelyre jegyeztette be, majd azok hamarosan törlésre kerültek. Az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte az eladás egyéb körülményeit, így a társaság mérleg adatait is.

Alaptalanul hivatkozott az alperes fellebbezésében arra is, hogy az átruházás során jóhiszeműen járt el, szándékában állt a felperest munkáltatói jogutódlással tovább

foglalkoztatni. A peres felek levelezése ezen állítását nem támasztja alá, csupán azt, hogy alperes a felperes munkaviszonyát közös megegyezéssel kívánta megszüntetni.

Utal a Fővárosi Ítéltábla arra is, az alperes a korábbi jogerős részítélettel lezárt munkaügyi perrel kapcsolatos körülményekre a jelen eljárásban nem hivatkozhat, a jelen fellebbezés elbírálásának a korábbi munkaügyi perben hozott döntés nem tárgya.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Pp. 78.§ (1) bekezdése és 239.§-a alapján kötelezte az alperest a felperes javára a másodfokú eljárással kapcsolatban felmerült ügyvédi munkadíj, mint perköltség megfizetésére, melynek mértékét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (5) és (6) bekezdése alapján mérlegeléssel megállapított, mérsékelt összegben határozta meg.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítélete elleni fellebbezést a Pp. 256/A § (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2012. november 15.

. Rózsa Éva s. k.
a tanács elnöke

Dr. Molnár József s. k.
előadó bíró

Dr. Rutkai Éva s. k.
bíró

A kiadmány hitelül:

Gesztesi Diana
írnok